

1. Ongeveer vijftien jaar geleden raadde een collega mij aan Russische romans te lezen. Tot dan toe las ik haast uitsluitend non-fiction. Ik ben begonnen met de Peterburgse Vertellingen, De Mantel. Dan is het nooit meer gestopt. Ik werd – en word nog steeds – geraakt en getroost door de eerlijke, diepe zucht die door Russische romans waait. Die zucht werkt aanstekelijk. Verbouwereerd was ik bovendien door het waarheidsgehalte dat in de romans vervat zat. Zodanig zelfs dat ik non-fiction voorgoed heb afgezworen. Goede romans kunnen niet liegen.
2. Konstantin Paustovskij zette mij aan om door tegelijkertijd te reizen en scheppen een imaginaire wereld te creëren. Die imaginaire wereld – waarvan mijn foto's verslag uitbrengen – is voor mij een venster waartegen ik mijn hoofd te rusten kan leggen wanneer het oververhit geraakt.
3. Fotografie heeft textuur. Rusland en Centraal-Azië zijn volledig bekleed met textuur. Het landschap, de architectuur, auto's, de mensen. In West-Europa mis ik dat en kan ik bijgevolg moeilijk werken. Ook bij ons zoeken fotografen textuur op. Ze moeten zich haast doodzoeken en (sociale) marginaliteit als onderwerp is hiervan het gevolg. Te veel om goed te zijn.
4. Mijn leven zou ideaal zijn moest ik een zwerver zijn. In mijn imaginaire wereld tracht ik die zwerftocht te realiseren. 'Autoportret' kan je opvatten als de voorlopige memoires, het tussentijds verslag van deze zwerftochten.
5. Fotografie schept de illusie van objectiviteit. Alsof wat op de beelden te zien is ook werkelijk was. Ten eerste is dit vals en ten tweede afstandelijk. Daarom probeer ik mijn positie als fotograaf te accentueren. Door duidelijk aan te geven dat ik zoek en gluur, én dat ik foto's maak. Door het momentane karakter van elke blik weer te geven. Zonder de vluchtige blik van de toeschouwer bestaat het landschap niet.
6. Gewone mensen zullen nooit hun deel van de taart zomaar toegeschoven krijgen. Ze moeten er (blijven) voor vechten.
7. Fotografie heeft heel wat gemeen met proza. Goede romanschrijvers bedienen zicht slechts van werkelijkheid. Overschrijdt de schrijver de grens van de realiteit, dan verliezen zijn beschrijvingen, dialogen, verhaallijnen elke geloofwaardigheid.
8. Als zwerver kan men nagenoeg iedereen vertrouwen. Tenminste als men daar expliciet om vraagt. Kijk, iedereen komt graag in de hemel, ook de (meeste) slechteriken. Misschien ben jij de eerste die hen daartoe de kans geeft.
9. Kunstenaars zijn dikwijls bang voor warmte, voor de ziel. Ze zijn bang van eerlijke kitsch, van vrolijke volkstuintjes, zelfgebouwde datcha's, achterhuisjes of houten beren op een speelplaats. Dom is dat! Weg met het cynisme!
10. Hoe groter het land, hoe korter de psychologische afstand tussen verschillende plaatsen. Deze wet maakt Rusland huiselijk.
11. Ik heb het gevoel dat precies de Soviet-Unie heel wat pre-revolutionaire gedragspatronen – zonder dit te betrachten – heeft weten te conserveren. Geniaal is dat. Wellicht zal de commerciële pletwals hier vlug komaf mee maken. Haasten dus.
12. Té effen wegen tasten de concentratie van de chauffeur aan en hebben een slaapverwekkend effect.
13. 'Autoportret' is opgedragen aan alle baboechka's die ons heerlijke blini, pelmeni, plov en bi-tensoep [borstsh] serveerden. Aan alle chauffeurs die ons in hun Dzhiguli geduldig langs alledaagse, doodgewone plekken voerden. Aan alle prutsers die mij onderweg inspireerden met hun nutteloze schepsels. Aan alle vrienden, kennissen en onbekenden die ons (al dan niet tegen betaling) op onze zwerftochten hun dak, eten, dekens, ziel, viltlaarzen [valenki], tijd, paddestoelen of confituur aanboden.

1. Где-то 13 лет назад один из моих сотрудников посоветовал мне почитать русские романы. До этого я читал исключительно нон-фикцию. Я начал с «Петербургских рассказов», с «Шинели». И продолжаю до сих пор. Я был поражен и тронут искренним и глубоким вздохом, который веет от русских романов. Этот вздох заразителен. Кроме того, я был ошеломлен той правдой, которая от них исходила. До такой степени, что я навечно отрекся от нон-фикции. Хорошие романы не могут лгать.
2. Одновременно путешествуя и творя, Константин Паустовский сподвигнул меня на создание воображаемого мира. Данный воображаемый мир – отчетом о котором являются мои фотографии – это для меня окно, к которому я могу прислонить голову в моменты перенапряжения.
3. Фотография требует текстуры. Россия и Средняя Азия полностью покрыты текстурой. Пейзаж, архитектура, машины, люди. Мне этого не хватает в Западной Европе, и вследствие этого мне трудно работать. В Западной Европе фотографии тоже ищут текстуру. Здесь ее безумно сложно найти, благодаря чему (социальная) маргинация помещается в центр внимания. Слишком глубоко и банально.
4. Моя жизнь была бы идеальна, если бы я был скитальцем. В своем воображаемом мире я пытаюсь реализовать эти странствия. «Автопортрет» можно расценивать как временные воспоминания, промежуточный отчет о свершившихся странствиях.
5. Фотография создает иллюзию объективности. Как будто то, что запечатлено на снимках является реальностью. Во-первых это неверно, во-вторых отдаленно. Поэтому я стараюсь подчеркнуть положение фотографа, не скрывая того, что я ищу и подглядываю, и что я делаю снимки. И это путем отображения секундного характера каждого взгляда. Без беглого взгляда зрителя пейзажа не существует.
6. Простые люди никогда не получают в подарок свой кусок пирога. Они должны (продолжать) за него бороться.
7. У фотографии много общего с прозой. Хорошие писатели используют только реальность. Переходит писатель границу реальности, тогда теряют его описания, диалоги, события свою правдоподобность.
8. Странник может довериться практически каждому, по крайней мере если он об этом попросит. Каждый хочет попасть в рай, даже большинство негодяев. Может быть ты первым дашь ему этот шанс.
9. Художники часто боятся теплоты и душевности. Они боятся откровенного китча, веселых садилов, самопостроенных дач, деревянных мишек во дворах. Как это глупо! Давайте не будем циничными!
10. Чем больше страна, тем короче психологическое расстояние между различными местами. Это делает Россию уютной и домашней.
11. Мне кажется, что как раз Советский Союз – непреднамеренно – сохранил множество революционных моделей поведения. Это восхитительно!
12. Слишком ровные дороги снижают концентрацию шофера и клонят его в сон.
13. «Автопортрет» посвящается всем бабушкам, которые угощали нас замечательными блинами, пельменями, пловом и борщом. Всем водителям, которые на своих Жигулях нас терпеливо возили по будничным, обычным местам. Всем «мастерам-любителям», которые вдохновляли меня в пути своими бесполезными творениями. Всем друзьям, знакомым и незнакомым, которые предлагали нам (за плату или бесплатно) на нашем пути ночлег, еду, одеяла, душу, валенки, время, грибы и варенье...